

Sætter man Pris paa at leve i et civiliseret Samfund, maa man ogsaa finde sig i at betale de Udgifter, som ere nødvendige, for at Samfundet kan bestaa i den Forin, som man selv eller Ens Forfædre have givet dette Samfund. Spørgsmaalet bliver altsaa ikke, om man vil betale Stat eller ikke vil betale Stat; men derimod kan der ganske vist være Spørgsmaal om, hvilke Statter man foretrækker, naar Galt skal være. Det ærede Medlem kom heldigvis ikke nærmere ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det er ønskeligt at afløse de gamle Statter med en Indkomstskat. Der fremkom kun fra det ærede Medlem en lille Antydning, en Bemærkning, der vel rettest kunde sættes i Parenthes, om, at Indkomstskatten dog i Grunden er en god og retferdig Skat. Jeg skal imidlertid fuldkommen lade dette Spørgsmaal om Indkomstskatten ligge. Jeg skal kun bemærke, at for mit Vedkommende staaer det uenligt saaledes, at de gamle Statter alene derved, at de ere gamle, have et saa uamaadeligt, ubestrideligt Fortrin fremfor nye Statter, at jeg ganske, uden at tage Hensyn til, om det er en Indkomstskat eller hvilkensomhelst anden Skat, man vil nævne, vil gjøre mig til en Hæder af gamle Statter, forsaavidt vi ikke kunne undvære dem eller kaste dem bort, og at der skulde være meget, meget stærke Grunde til for mig for at ombytte nogen gammel Skat med en ny. Der er jo det Mærkværdige ved de gamle Statter, at de have fundet deres Plads, at, hvor hårde og trykkende de end have været den Gang, de begyndte, den Gang, man først gjorde Beskendskab med dem, Jøvelsen af dette Tryk dog er forsvundet. Trykket er der naturligvis, Skatten betales; men man føler det ikke. Det er endogsaa for de fleste af disse Statters Vedkommende meget vanskeligt, for nogle af dem aldeles umuligt, at sige, hvem der egentlig bærer dem. Det er en Fordel, om det end for saavidt ogsaa er en Mangel, at, naar Nogen træder frem og formener sig at være særlig betyngtet, at være særlig Bærer af en Skat, man da savner Midler til ganske bestemt at bevise, at det ikke er Tilfældet. Disse gamle Statter have det Fortrin, at de bæres af Alle i Forening og derfor bæres forholdsvis let, hvorimod jeg ikke tror, at det vil være muligt at opfinde nogen ny Skat, uden at den nok skal komme til at sætte sit Mærke og sit dybe Mærke paa de enkelte Skuldre, der skulle bære den. Det ærede Medlem er altsor vant til at behandle Tal og altsor omhyggelig for at samle Data, til at jeg skulde ville forsøge paa at modsigge Rigtigheden af noget af de mange Tal, som han fremspøgte til Støtte for sin Paastand. Jeg tror imidlertid dog at skylde det ærede Medlem og ogsaa Thinget at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for 1ste Kreds (Nider) i sin Fremstilling af Forholdet mellem de direkte og de indirekte Statter turde have gjort sig skyldig i en lille Misforstaaelse, eller at i alt Fald det ærede

Things Medlemmer let af det, han har meddelt, ville kunne komme til at drage en Slutning, som efter min Mening ikke vil være ganske korrekt. Det ærede Medlem benyttede, saavidt jeg kunde mærke, en Dpgjørelse for netop de samme Finantsaar som den, der foreligger for mig her. Det er vistnok for de 9 Aar fra 1865—66 til 1873—74, at det ærede Medlem havde en Dpgjørelse om Forholdet mellem de direkte og de indirekte Statter liggende for sig. Naar man imidlertid vil undersøge, hvor Meget der i Løbet af dette Tidsrum er betalt i direkte Skat, bliver det jo en Smagssag, om man blandt disse direkte Statter vil medregne de overordentlige Statter, den overordentlige Indkomstskat, som er betalt i enkelte Aar i dette Tidsrum, eller om man ikke vil tage Hensyn dertil. Det forekommer mig, at der er Meget, der kunde tale for, at man netop paa Grund af disse Statters overordentlige Karakter, ikke blot overordentlig af Navn, men virkelig af Karakter, ikke tog Hensyn til dem. Men hvad enten man tager Hensyn til dem eller ikke, er det dog givet, at man ved Sammenstillingen af Statter udbyttet fra Tidsrummets Begyndelse til dets Slutning maa benytte den samme Talrække, enten den, hvori den overordentlige Skat er medindbefattet, eller den, hvori den ikke er indbefattet. Derfor jeg ikke ganske overhørte det ærede Medlems Angivelse, saa gif den ud paa, at man var begyndt med i 1865—66 at betale i samlet direkte Skat til Staten 10,457,000 Kr. — det ærede Medlem, tror jeg, angav det i Rigsdaler, jeg har mine Dpgivelser i Kroner, som den nu gjældende Mynt — og at man i det sidste Aar af denne Tidsperiode kun betalte 9,491,000 Kr., saa at Resultatet er en betydelig Nedgang i direkte Statter fra Begyndelsen til Slutningen af Perioden. Men det forholder sig dog ikke saa, thi der er derved at bemærke, at i det første Aar vare henved 2 Mill. Kroner af Betsbet overordentlig Skat, som altsaa i denne Sammenstilling ikke kommer i Betragtning. Ser man bort deraf, stikker det sig i Virkeligheden saaledes, at man i 1865—66 i direkte Skat svarede 8,795,000 Kr., mod at der i 1873—74 betaltes 9,491,000 Kr., saa at der altsaa er en Fremgang paa de direkte Statter i Stedet for en Tilbagegang. Jeg ansøger kun dette, for at Forholdet kan blive retfærdigt, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem vil vide mig Tak for, at jeg har berigtiget en Feiltagelse, som han uvilkaarlig er kommen til at begaa. Naar man imidlertid vil være korrekt ved at gjøre en Sammenstilling, mellem hvad en Befolkning svarer i direkte Skat og i indirekte Skat, maa man ikke blot se hen til, hvor Meget Statskassen har i Indtægt henholdsvis af direkte og af indirekte Skat. Det, der egentlig har nogen særlig Interesse for os som Statterydere, er dog at vide, i hvilket Forhold det, de Statterydere betale i direkte Skat, staaer til det, de betale i indirekte Skat.